

BLESTEMUL LEGII

“Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem...” Gal.3:10. Mulți oameni se opresc aici și nu vor să citească mai departe. Dacă aceste cuvinte ar fi fost un gând complet adus de apostolul Pavel, cineva ar putea să fie scuzat pentru a crede că aceia care cred că prin a căuta să dea ascultare celor zece porunci a lui Dumnezeu sunt sub blestem. Însă aceștia n-ar prinde adevăratul înțeles pe care apostolul Pavel a încercat să-l facă. Observați că versetul ne spune mai departe: “pentru că este scris: ‘Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.’”

Faptul acestei probleme este că blestemul vine asupra oamenilor nu pentru că ei păzesc Legea, ci pentru că ei n-au făcut aceasta. O observație mai atentă arată că blestemul vine datorită neascultării.

Neascultare de Legea lui Dumnezeu în ea însăși este un blestem, iar blestemul aduce moartea. Păcatul are moartea împachetată cu ea, pentru că “după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea” Romani 5:12. Fără păcat, moartea nu ar exista, pentru că “Boldul morții este păcatul” 1 Corinteni 15:56. Atunci de ce a spus apostolul Pavel că “toți care se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem”? Este pentru că Legea este un blestem? Nu, apostolul însuși recunoaște că “Legea este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună” Romani 7:12.

Dacă ceva ar fi fost greșit cu Legea, noi am fi știut cu certitudine pentru că Hristos nu ar fi împlinit-o în orice respect (vezi Ioan 15:10). Atunci, de ce sunt sub blestem cei care se bizuiesc pe faptele Legii? Pentru că “toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” Romani 3:23. Nimeni n-a reușit să păzească lucrările Legii în viețile lor. Astfel oricine care încearcă prin fapte bune să pună deoparte blestemul de la ei ca rezultat al încălcării Legii vor rămâne în continuare sub acel blestem.

Putem vedea același principiu în aplicarea legilor umane. Legile care interzic unui om de a înșela sau a deveni violent împotriva aproapelui său nu sunt un blestem sau un fel de înrobire. De fapt ar trebui să recunoaștem că acestea sunt legi care ne asigură libertate, și că sunt anumite penalități date aceluia care le încalcă. Deaceia, în timp ce aceste legi vorbesc libertate cetățeanului care le împlinesc, ele vorbesc înrobire aceluia care le violează. Acest principiu este văzut deasemenea în legile de trafic, și o dată ce ești condamnat de încălcarea vitezii, viitorul unei conduceri bune nu-ți va retrage obligația de a plăti penalitatea.

Tot astfel cele zece porunci ale lui Dumnezeu nu sunt diferite. Iacov se referă la aceasta ca fiind “lege desăvârșită a slobozeniei” Iacov 1:25. Această Lege poate fi împărțită în două părți: primele patru porunci se adresează la relația noastră cu Dumnezeu, arătând cum trebuie să trăim în armonie cu Creatorul nostru—Sursa vieții noastre. A doua, sau ultimele șase porunci se adresează către relația noastră cu alte ființe umane, arătând cum trebuie să trăim în armonie cu semenii nostri. Iar pentru cineva să încalce vreo parte al acestei Legi i-ar plasa sub blestemul ei.

Când Dumnezeu și-a adus poporul Său ales afară din robia din Egipt, El a așezat înaintea lor două feluri de promisiuni. Un set a fost bazat pe o cale de ascultare, cealaltă pe o cale de neascultare (vezi Deuteronom 11:26-28). Atâta timp cât ei au ascultat de Dumnezeu, ei au primit binecuvântări, însă când ei au ales să nu asculte, ei au primit blestemul. Dumnezeu n-a spus aceste cuvinte doar pentru Izrael. Însă aceste zece precepte se aplică în mod egal întregii omeniri. Nu a fost doar drepturile copiilor lui Izrael pe care Dumnezeu a vrut să le protejeze, ci pentru toate popoarele. Și nici n-a fost doar poporul lui Izrael singurul segment al societății pe care Dumnezeu a dorit să-o aibe pentru a trăi în armonie cu principiile guvernului Său.

Niciodată nu veți găsi în scrierile lui Pavel vreo sugestie sau vreo aluzie că Legea n-a trebuit să fie împlinită, sau că a fost dată la o parte sau schimbată. Întrebarea nu este dacă Legea trebuie să fie păzită, ci cum trebuie să fie păzită.

Deoarece “toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23) încălcând Legea Sa, și nu ar fi nici o posibilitate ca cineva să plătească datoria păcatului prin a păzi Legea în viitor – indiferent cât de buni sau perfecți ar fi. Aceasta este pentru că Legea nu poate să îndepărteze vinovăția trecutului. În Lege nu există nici un remediu pentru a îndepărta sau a ierta trecutul nostru păcătos și pentru a ne face inocenți. Legea doar condeamnă și aduce blestemul morții asupra acelor care o încalcă.

Atunci cum e posibil ca cineva să-și aibe păcatele trecutului iertate și prin aceasta să fie capabil să trăiască?

“Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” Romani 3:20, 24-28.

Astfel este doar prin credința în sângele vărsat a lui Hristos că noi putem avea păcatele noastre din trecut iertate, datoriă vinovăției plătite, blestemul morții îndepărtate, și poate fi declarat inocent și neprihănit prin harul și neprihănirea lui Isus Hristos!

Însă acest dar de justificare prin credință este doar “pentru ștergerea păcatelor din trecut” și nu include păcatele din viitor. Astfel o dată ce suntem justificați prin credință și suntem făcuți neprihăniți prin Hristos, vom continua noi să încălcăm Legea lui Dumnezeu? Pavel spune:

“Dar dacă, în timp ce căutam să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile, pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege.” Galateni 2:17-18.

Așa că o dată ce suntem justificați, și apoi alegem să încălcăm Legea lui Dumnezeu și păcătuim, noi nu mai suntem justificați după aceasta pentru că ne-am făcut iarăși încălcători de lege. Hristos nu ne-a răscumpărat pentru a nu fi nevoiți să păzim cele zece porunci, ci “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, ...” Galateni 3:13.

Hristos a făcut o cale pentru toți care-L acceptă ca Mântuitorul lor pentru a avea păcatele trecutului, împreună cu blestemul morții, îndepărtate pentru ca ei să poată fi justificați și făcuți sfinți înaintea lui Dumnezeu! Însă aceasta a devenit posibil pentru că Hristos a devenit păcat pentru noi și a suferit penalitatea morții. Ce o iubire avem manifestată aici de Isus pentru orice ființă umană! Hristos a îndepărtat de la noi blestemul Legii prin a o pune asupra Sa pentru ca noi să fim justificați sau declarați drepti.

Când citim declarația că “nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege este învederat, căci ‘cel neprihănit prin credință va trăi’” (Galateni 3:11), este important ca noi să avem o înțelegere clară al cuvântului “justificat” și “drept”. “Justificare” înseamnă “a face drept sau inocent” (Vezi Concordanța Exhaustivă a lui Strong, cuvântul Grec #1344). În timp ce “drept” înseamnă o persoană care este “sfântă” sau “neprihănită” (Concordanța lui Strong, #1342). Astfel cel drept, sau aceia care sunt sfinți și neprihăniți, “vor trăi prin credință.”

După cum “orice nelegiuire este păcat” (1 Ioan 5:17), și orice “păcat este fărădelege” (1 Ioan 3:4), așadar orice prihănire este încălcarea Legii. În mod natural se înțelege că orice neprihănire trebuie să fie ascultare de acea Lege. Iar astfel pentru cineva să fie delarat neprihănit, ei trebuie ca să nu nesocotească vre-un precept din Legea lui Dumnezeu de bună voie. Pavel ne spune clar:

“Pentru că nu cei ce aud Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți.” Romani 2:13.

Astfel o dată ce suntem justificați, noi trebuie să fim mai mult decât auzitori ai Legii lui Dumnezeu, împlinatori ai acesteia. Însă cum? Cum trebuie să trăim?

“Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Galateni 2:20.

Acest proces de a permite lui Hristos să trăiască în tine se numește “trăind pentru Dumnezeu” (Galateni 2:19) și fiind “mort pentru păcat” (Romani 6:2). Aceasta se referă deasemenea la “ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați de grija de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelile” Romani 13:14. Deasemenea înseamnă că noi vom alege să urmăm voia lui Dumnezeu întotdeauna și în orice loc. Astfel noi vom imita viața lui Hristos, Exemplul nostru cel mai mare. “Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” 1 Petru 2:21-22. (Vezi deasemenea Efeseni 5:1-8: Coloseni 3:5-17). Iar pentru că Hristos a păzit toate poruncile Tatălui Său, dacă noi Îl vom permite să trăiască în noi prin credință, atunci noi vom păstra deasemenea toate poruncile lui Dumnezeu.

Această păzire a poruncilor lui Dumnezeu prin credință că Hristos trăiește în tine este deasemenea numită a fi sfințit prin Duhul, și este speranța și ținta oricărui creștin adevărat.

“Și pe voi, care odinioară erați străini și vrășmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” Coloseni 1:21-23, 26-29.

Această păzire a celor zece porunci ale lui Dumnezeu nu poate să fie adusă la îndeplinire prin puterea noastră proprie. Această lege poate fi păstrată doar prin Acela care singur este bun—și acela este Dumnezeu. Dacă va fi vreodată ceva bun în noi, este pentru că Îl avem pe Dumnezeu lucrând în noi. Și dacă Dumnezeu lucrează în noi, atunci fiecare poruncă poate fi păzită cu perfecțiune!

“Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Filipeni 2:13.

“Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșit în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii veciilor! Amin.” Evrei 13:20-21.

Când noi permitem lui Dumnezeu să lucreze în noi prin Isus, nu va fi nici un păcat pe care împreună să nu-l putem birui!

“Pot totul în Hristos care mă întărește.” Filipeni 4:13.

Când sângele vărsat a lui Hristos ne acoperă, păcatele noastre sunt iertate, și neprihănirea lui Hristos ne este prin credința acordată pentru a ne justifica sau a ne face neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Apoi, după cum vom alege să-I permitem lui Hristos să traiască în noi și să lucreze prin noi, neprihănirea Sa ne este acordată prin credință și vom putea să facem lucrările Sale care “va chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Astfel neprihănirea lui Hristos ne este acreditată pentru că noi am încălcat Legea lui Dumnezeu, și ne este împărtășită pentru a putea s-o păzim acum. Astfel Isus este “DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ” (Ieremia 23:6) pentru că “m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua neprihănirii” (Isaia 61:10).

Este prin credința în Dumnezeu care lucrează în noi, și alegerea noastră clipă de clipă pentru a lucra în armonie cu voința Sa, sau combinând credința și faptele împreună, că noi devenim împlinitori ai Legii Sale și că rămânem neprihăniți. Legea este atât de sfântă că standardul pe care ni-l arată este mai mare decât oricine îl poate atinge în puterea sa proprie. Ascultare perfectă poate fi împlinită doar prin puterea divină a lui Dumnezeu. Însă doar putere divină, fără alegerea noastră de a acționa în armonie cu aceasta, nu va aduce la îndeplinire nimica.

“Tot așa și credința dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși...Vezi că credința lucrează împreună cu faptele lui, și prin fapte credința a ajuns desavârșită?...După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” Iacov 2:17, 22, 26.

Dumnezeu nu va birui păcatul pentru noi fără coooperarea noastră! Noi putem exercita toată credința din lume, însă credința singură nu ne va face capabili să păzim toate poruncile lui Dumnezeu. Noi trebuie să acționăm în armonie cu credința noastră. Credința noastră trebuie să devină vie și activă, nu să rămână moartă și inactivă. Așa cum prin credință Îl primim pe Domnul Isus, El trăiește Legea Sa perfectă în noi.

“Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” Galateni 3:23-25.

Cu alte cuvinte, noi am fost sub blestemul Legii pentru că am încălcat-o și am păcătuit. Legea n-a putut să ne ierte, ci ca un mediator ne-a arătat clar că Hristos este singura cale pentru a fi liberați de a fi sub blestemul ei prin a fi curățați și justificați prin credința în sângele său vărsat. Astfel, după ce credința a venit, noi nu mai avem nevoie de acest mediator pentru a ne îndrepta către Hristos pentru curățare – pentru că noi suntem deja justificați de păcat.

Unii au presupus că acest text a învățat că este un timp definit pentru ca credința să vină și că oamenii trebuie să păzească Legea până în acel timp anume. De aceea în general se crede că o dată ce credința a venit, ei au fost de acolo înainte eliberați de a păstra Legea. Aceasta venire a credinței este în general considerată să fie sinonimă cu manifestarea lui Hristos pe pământ. Însă când vine această credință?

“Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” Romani 10:17.

Când noi primim Cuvântul lui Dumnezeu–cuvântul promisiunii în inimile noastre, aduce cu aceasta plinătatea Legii lui Dumnezeu, și când noi nu mai luptăm împotriva adevărului, ci i ne supunem, atunci vine credința care este vie și care ne eliberează cu adevărat.

Hristos nu a venit să ne salveze în păcatele noastre ci din păcatele noastre (vezi Matei 1:21). Salvarea pe care El ne-o aduce nu este doar o eliberare de penalitatea păcatului, ci biruința asupra păcatului însuși. “Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii” (Galateni 3:13), din păcat și moarte. El a făcut aceasta prin “făcându-se Însuși blestem pentru noi,” și astfel noi suntem eliberați de nevoia de a păcătui – nu de nevoia de a nu păzi Legea lui Dumnezeu. Păcatul nu mai poate avea stăpânire peste tine dacă Îl vei accepta pe Hristos în adevăr ca Salvatorul tău, permițându-I să trăiască în și prin tine, și apoi să continui să alegi să-I servești și să-L ascuți în loc de eul tău în fiecare clipă și în fiecare zi.

“Apoi a zis tuturor: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și i-a crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze....Căci de oricine se va rușina de Mine, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri....(pentru că) El (Hristos) S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.” Luca 9:23, 26; Evrei 5:9.

Pentru a înrola într-un curs corespondență biblică de GRATIS, pentru mai multă informație vă rog să scrieți la adresa următoare:

**“Let There Be Light” Ministries
PO Box 328
Rogue River, OR 97537
www.LightMinistries.com**